

KITARTÁS!

Üzenetek a múltból 3. | 2022. július 17.

Alapige: Jelenések 2,8-11.

BEVEZETÉS | „Üzenetek a múltból” c. sorozatunk harmadik részében a szmirnai gyülekezetnek íródott levéllel foglalkozunk. Ez a Jelenések könyvében található 7 levél közül a legrövidebb. **Gyertek, olvassuk el a Jelenések 2,8-11. versig tartó részét!** | Folytatásként, pedig most is **nézzünk meg egy rövid bejátszást**, ami az igehirdetés témájához kapcsolódik. (*Üzenetek a múltbólx03.mp4*)

JÉZUS ÖNMAGÁRÓL SZÓL | Ez a levél is, akárcsak a többi, azzal kezdődik, hogy Jézus elmond magáról valami fontosat. S amit kijelent önmagáról az kapcsolódik a levél címzettjének helyzetéhez. A szmirnaiaknak írott levél így kezdődik: „...**ezt mondja az első és az utolsó, aki halott volt, és életre kelt...**” (8b) Ezzel két dolgot jelent ki önmagáról, és majd hallani fogjuk, mind a két önkijelentésnek súly lesz a folytatásban!

(1) *Én vagyok az első és az utolsó.* Az Ézsaiás 44,6-ban ezt olvassuk: „**Ezt mondja az Úr, Izráel királya és megváltója, a Seregek Ura: Én vagyok az első és az utolsó, rajtam kívül nincs isten.**” Szintén Ézsaiásnál olvassuk a 48,12-ben: „**Hallgass rám, Jákób! Izráel, akit elhívtam! Én vagyok az első, az utolsó is én vagyok!**” Mind a két helyen Isten használja önmagára azt, amit itt önmagára: *Én vagyok az első és az utolsó.* Nem nehéz ebből azt megértenünk, hogy Jézus ezzel azt a tényt rögzíti, amit máshol így mond: „**Én és az Atya egy vagyunk.**” ^{Jn. 10,30.} Vagyis azt, hogy **Én vagyok Isten.**

(2) *Aki halott volt, és életre kelt.* Jézus ezekkel a szavakkal kereszthalálára és feltámadására utal. Arra a mélységre és magasságra, amit meg kellett járnia azért, hogy teljesíthesse az Atya akaratát, hogy elvégezhesse a mi megváltásunkat. A Zsidók 2,15-18-ban (EFO) ezt olvassuk: „**Igen, Jézus emberré lett és meghalt, hogy az embereket megszabadítsa a halálfélelemtől, amely őket egész életükben rabszolgaságban tartotta. Nyilvánvaló, hogy Jézus nem az angyaloknak nyújtott segítő kezét, hanem Ábrahám utódainak. Ezért kellett Jézusnak minden tekintetben hasonlóná válnia a testvéreihez. Csak így lehetett könyörületes és hűséges Főpap, aki Istent szolgálja. Csak így szerezhette meg Isten bocsánatát a nép bűneire. Jézus megtapasztalt minden kísértést és szenvedést, ezért most valóban tud segíteni azoknak, akiket ugyanezek a kísértések tesznek próbára.**” Szintén a Zsidó levélben, a 4,15-ben (EFO) pedig ezt olvassuk: „**Mert olyan Főpapunk van, aki megérti gyengeségeinket, hiszen ő is ki volt téve azoknak a kísértéseknek, amelyek az embereket érik. Mindenféle próbán győzelmesen ment keresztül, és sohasem vétkezett.**” Mit állít tehát Jézus önmagáról, amikor ezt mondja: „*aki halott volt, és életre kelt?*” Azt, hogy ő tökéletesen képes azonosulni velünk, megérti a félelmeinket, a gyengeségeinket, a szenvedéseinkből, mélységeinkből fakadó kísértéseinket, mindazt, ami próbára tesz mindannyiunkat.

A SZMIRNAIAK HELYZETE | Jézus önkijelentései után nézzük, hogy mit mond el a szmirnaiak helyzetéről a nekik címzett levél: „**Tudok nyomorúságodról és szegénységedről...**” A *nyomorúságra* használt szó a *thlipsis* olyan súlyt, olyan nyomást jelent, ami sebeket okoz. A *szegénységre* használt *ptókszeia* pedig a nincstelenség, a teljes nyomor kifejezése. Ez a két szó tökéletesen érzékelteti velünk, hogy a Szmirnában élő keresztyének milyen mélységeket

járhattak, és mit és milyen sokat szenvedtek Krisztusért! Ellenségeik, azok, „**akik zsidóknak mondják magukat, pedig nem azok**”, nem pusztán gyűlölték őket Krisztusba vetett hitükért, hanem egzisztenciálisan igyekeztek megsemmisíteni őket. A szmirnai keresztyének számára Krisztust követni hűsbavágó dolog volt. Valami, aminek ára volt.

MEGÉRI HŰSÉGESNEK MARADNI? | Keresztyének lenni Szmirában tehát a teljes egzisztenciális ellehetetlenülést jelentette, börtön, üldözést, az élet kockáztatását, a naponkénti szenvedést. Ezek a mélységek pedig állandó súlyt és nyomást helyeztek a gyülekezet tagjaira. Mert ha van valami, ami igazán erodálja a Krisztusba vetett bizalmunkat, az a szenvedés. *Hűségesek maradjunk Krisztushoz körülményeink ellenére is? Megéri ragaszkodni Jézushoz, ha Benne hinni egyet jelent a szenvedéssel és a teljes nyomorral? Nem lenne kifizetődőbb feladni a hitünket, hogy megszabaduljunk az állandó testi és lelki küzdelmektől?*

Sokkal kevesebbet is megtagadták már Krisztust, mint amin a szmirnai keresztyének átmentek! Hozzájuk képest, mi „játszási” követői vagyunk Jézusnak! De amikor igazán megnehezedik az életünk – egy betegség, az élet kihívásai, vagy, amit most megtapasztalunk (majd) egyre nehezedő életkörülményeink között –, amik megvallatják a bizalmunkat, akkor mi is szembesülünk a kérdésekkel: *Hűségesek maradjunk Krisztushoz körülményeink ellenére is?*

KIRE BÍZTUK AZ ÉLETÜNKET? | Mit is mondott Jézus önmagáról? „...**ezt mondja az első és az utolsó, aki halott volt, és életre kelt...**” (8b) Jézus ezzel két tényt jelentett ki önmagáról: „*Én vagyok Isten, aki tökéletesen megértem a félelmeidet, a gyengeségeidet, a szenvedéseidet, életkörülményeidből és mélységeidből fakadó kísértésedet, mindazt, ami próbára tesz téged.*” A nehézségek között értjük meg igazán ezeknek a szavaknak a súlyát! Azt, amit nem szabad soha elfelejtenünk, és amit a próbák között mégis gyakran elfelejtünk: *Isten kezében van az életünk, Ő sohasem hagy magunkra bennünket!* „**Mert olyan Főpapunk van, aki megéri gyengeségeinket, hiszen ő is ki volt téve azoknak a kísértéseknek, amelyek az embereket érik. Mindenféle próbán győzelmesen ment keresztül, és sohasem vétkezett. Ha pedig Jézus a Főpapunk, akkor bátran és bizalommal lépünk oda az Atya-Isten kegyelmének Trónjához! Nála bőségesen megtaláljuk mindazt a megbocsátást, segítséget és kedvességet, amire éppen szükségünk van — s mindezt a legalkalmasabb időben.**” Zsid. 4,15-16.

ÉRDEMES KITARTANUNK? | Fenekestől felfordult világunkban nagy erő van abban, ha nem felejtjük el azt, hogy Istenre mindig számíthatunk! Ha azzal erősíthetjük és bátoríthatjuk egymást, hogy maradjunk meg a hitben hűségesen, „**mivel sok nyomorúságon át kell bemennünk az Isten országába.**” ApCsel. 14,22. *De hát nem pontosan erről beszélt Jézus is? „Ezt azért mondom nektek, hogy teljes békességetek és bizalmatok legyen bennem. Ezen a világon próbatételek, nehéz időszakok és szenvedések várnak rátok, de legyetek bátrak: én már legyőztem a világot.”* Jn. 16,33. (Efo.) Ízlelgessük ezt a mondatot: „**legyetek bátrak: én már legyőztem a világot.**”, és vigyük ezt magunkkal, és mindig emlékeztessük magunkat erre, miközben szemléljük a körülöttünk zajló eseményeket, amik félelemmel töltik le mindannyiunk szívét.

Hűségesek maradjunk Krisztushoz körülményeink ellenére is? Erre a kérdésre kinek-kinek magának kell válaszolnia akkor, amikor az élet választak elé állít bennünket. Jézus nem dönt helyettünk, csak megmutatja az utat: „**Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját.**”